

Sygn. akt II C 1012/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR (del) Magdalena Antosiewicz
Protokolant:	Kosma Fabijański

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa R. P.

przeciwko Polskiemu Związkowi Łowieckiemu

o zapłatę

orzeka:

I. oddala powództwo;

II. zasądza od R. P. na rzecz Polskiego Związku Łowieckiego kwotę 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1012/13

UZASADNIENIE

W dniu 20 lutego 2013 roku R. P. złożył pozew przeciwko Polskiemu Związkowi Łowieckiemu – Zarządowi Głównemu w W., domagając się uchylecia orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego z dnia 13 marca 2010 roku, sygn. GSŁ 1/12, na mocy którego został uznany winnym przewinienia łowieckiego, wyczerpującego dyspozycję § 11 ust. 2 Statutu Polskiego Związku Łowieckiego w związku z naruszeniem uchwały nr 57/2005 z dnia 12 lutego 2005 roku w sprawie przyjęcia zasad selekcji osobniczej i za które to przewinienie wymierzono mu karę zawieszenia w prawach członka Polskiego Związku Łowieckiego na okres 3 lat. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie wykonalności orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego z dnia 13 marca 2012 roku, sygn. GSŁ 1/12 (pозew – k. 1-5, data stempla pocztowego – k. 48).

Powód podniósł, iż wydanie w dniu 13 marca 2012 roku przez Główny Sąd Łowiecki orzeczenia w sprawie o sygn. GSŁ 1/12, utrzymującego w mocy rozstrzygnięcie Okręgowego Sądu Łowieckiego w K. z dnia 18 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. OSŁ 4/2009, wydane zostało z rażącym naruszeniem prawa poprzez rozpoznanie sprawy pod nieobecność obwinionego, co stanowiło ograniczenie przysługującemu skarżącemu prawa do obrony.

W ocenie R. P., Główny Sąd Łowiecki dopuścił się naruszenia przepisów Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego w Polskim Związku Łowieckim, w szczególności § 61 ust. 2 stanowiącego, iż o terminie rozprawy należy zawiadomić obwinionego nie później niż na 14 dni przed rozprawą, który to termin liczony jest od odebrania zawiadomienia o wyznaczeniu rozprawy a dniem przeprowadzenia rozprawy odwoławczej.

Powód wskazał nadto, iż pozwany Główny Sąd Łowiecki nie wywiązał się w sposób właściwy z obowiązków kontrolnych, jakie nakładają na niego przepisy Statutu Polskiego Związku Łowieckiego oraz Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego w PZŁ poprzez niewłaściwe rozpoznanie wniosku w przedmiocie wyłączenia od udziału w sprawie rzecznika dyscyplinarnego z uwagi na zastrzeżenia co do jego obiektywizmu. W ocenie powoda przedmiotowy wniosek winien być rozpoznany przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, a nie przez Okręgowy Sąd Łowiecki, jak to miało miejsce w toku postępowania dyscyplinarnego.

R. P. podniósł również, iż niezasadnym w jego ocenie było oddalenie przez Główny Sąd Łowiecki wniosków dowodowych w całości, bez podawania przyczyn. Zdaniem powoda, opinia komisji oceny trofeów winna być szczegółowo zweryfikowana w postępowaniu dyscyplinarnym, głównie za pomocą dowodów wnioskowanych przez powoda.

W odpowiedzi na pozew Polski Związek Łowiecki wniósł o odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c. z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, wskazując, iż roszczenie zawarte w pozwie nie ma charakteru sprawy cywilnej - ani w znaczeniu formalnym, ani materialnym. Nadto pozwany wniósł o odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt. 3 k.p.c. w zw. z art. 199 § 2 k.p.c. z uwagi na brak zdolności sądowej Polskiego Związku Łowieckiego - Zarządu Głównego w W.. W ocenie pozwanego, Polski Związek Łowiecki – Zarząd Główny w W. nie posiada osobowości prawnej, zaś brak zdolności sądowej ma charakter trwały i nieusuwalny.

Pozwany wskazał, że przepisy Prawa łowieckiego nie dają sądowi powszechnemu podstawy prawnej do rozpoznania sprawy o uchylenie orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego dotyczącego wymierzenia kary zawieszenia w prawach członka.

Na wypadek nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie pozwu, pozwany wniósł o jego oddalenie, wskazując na brak przesłanek materialnoprawnych, które pozwoliłyby na uwzględnienie powództwa o uchylenie orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego. Pozwany wniósł także o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowieź na pozew – k. 90-93).

Na rozprawie w dniu 08 października 2014 roku powód R. P. zmodyfikował treść żądania pozwu, wnosząc również o ustalenie, iż nie został uznany winnym przewinienia łowieckiego i ukarany mocą orzeczenia Głównego Sadu Łowieckiego z dnia 13 marca 2012 roku, sygn. GSŁ 1/12 oraz poprzedzającego go orzeczenia Okręgowego Sadu Łowieckiego w K. z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. OSŁ 4/2009. Z ostrożności procesowej powód podtrzymał swoje dotychczasowe żądanie.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. P. jest członkiem Polskiego Związku Łowieckiego, posiada uprawnienia selekcyjerskie od 1998 roku. W dniu 30 czerwca 2008 roku powód dokonał odstrzału samca sarny, którego czaszkę wypreparował i zgodnie z ustawowym obowiązkiem, przedłożył do oceny Komisji Oceny Trofeów. W dniu 19 października 2008 roku w Ośrodku (...) w G. przeprowadzono ocenę prawidłowości pozyskania rogaczy (k. 8, 10-11, 12-15, 132, k. 133, k. 134-135 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego, sygn. ORD 1/2009).

R. P. przedstawił zespołowi oceniającemu czerep i zuchwę kozła sarny, zaopatrzoną w metryczkę, z której wynikało, iż przedstawionego do oceny rogacza miał pozyskać w dniu 30 czerwca 2008 roku. R. miał zostać zastrzelony w Nadleśnictwie T. w I klasie, w drugim roku życia, z wagą tuszy 17 kg. Przedstawione do oceny trofeum kozła sarny, w formie guzikarza, odbiegało wyglądem od pozostałych ocenianych czerepów. Wątpliwości dotyczyły również terminu pozyskania kozła sarny, którego trofeum przedstawiono do oceny (k. 150-152, 152-153, 153-154, 148-149, 129 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego).

W dniu 11 grudnia 2008 r. odbyło się posiedzenie Komisji Odwoławczej ds. Oceny Trofeów Łowieckich, na której uznano, po przeprowadzeniu dokładnych oględzin czerepu i zuchwy, iż trofeum przedstawione przez R. P. nosi cechy

typowe dla wypreparowania zwierzyny pochodzącej z upadku, na co wskazywał stan i kolor żuchwy. R. P. nie przyjął proponowanej przez komisję odwoławczą kary porządkowej (k. 154-155, 155-156, 176-177, 177-178, 148-149, 130 załączonych akt).

W dniu 13 stycznia 2009 roku odbyło się posiedzenie Zarządu Okręgowego w (...) w K., gdzie za naruszenie zasad postępowania z trofeami łowieckimi przyznano R. P., zgodnie z załącznikiem do uchwały NRŁ nr 57/2005 z dnia 12 kwietnia 2005 r. i na podstawie § 154 ust. 1 i 2 Statutu (...), karę porządkową upomnienia - jeden punkt żółty za niestaranną preparację kozła sarny, pozyskanego w dniu 30 czerwca 2008 roku (k. 9, 129 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego).

W dniu 9 lutego 2008 r. Przewodniczący Komisji Oceny i Odwoławczej zwrócił się do (...) w K. z wnioskiem o skierowanie na drogę postępowania przed rzecznikiem dyscyplinarnym R. P. w związku z uzasadnionym podejrzeniem świadomego wprowadzenia w błąd Komisji Oceny Trofeów oraz podłożenia innego trofeum w trakcie przeglądu dokonywanego w dniu 19 października 2008 r. (k. 1, 33-36 załączonych akt).

Dnia 25 kwietnia 2009 r. Zastępca Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego Polskiego Związku Łowieckiego w K. postanowił wszcząć dochodzenie dyscyplinarne przeciwko R. P., członkowi Polskiego Związku Łowieckiego i Koła (...) w G. (k. 2, k. 18-19 załączonych akt).

Z dokumentacji akt sprawy, w szczególności z załączonej opinii Prezesa Koła (...) wynika, iż R. P. nie otrzymał zezwolenia na odstrzał indywidualny sarny-rogacza w sezonie 2009/2010 (k. 7, k. 136 załączonych akt).

Orzeczeniem z dnia 2 marca 2011 r. Okręgowy Sąd Łowiecki w K. uznał R. P. za winnego zarzucanego przewinienia łowieckiego z § 11 ust. 2 Statutu (...) w związku z naruszeniem Uchwały NRŁ nr 57/2005 z dnia 22 lutego 2005 r. "Zasady selekcji osobniczej i populacyjnej zwierząt łownych w Polsce oraz zasady postępowania przy ocenie prawidłowości odstrzału" i wymierzył mu karę zawieszenia w prawach członka Zrzeszenia na okres 3 lat (k. 12-13, 64-65, 69-71 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego).

Od powyższego orzeczenia powód wniósł odwołanie. Orzeczeniem z dnia 14 czerwca 2011 r., Główny Sąd Łowiecki w W. uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Łowieckiego w K. z dnia 2 marca 2011 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Łowieckiemu w K. (k.75-79, 106-108 załączonych akt).

Orzeczeniem z dnia 18 listopada 2011 r. Okręgowy Sąd Łowiecki, uznał R. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia naruszającego przepis § 11 ust. 2 Statutu (...) w związku z naruszeniem Uchwał nr 57/2005 z dnia 22 lutego 2005 roku "Zasady selekcji osobniczej i populacyjnej zwierząt łownych w Polsce oraz zasady postępowania przy ocenie prawidłowości odstrzału" i wymierzył mu karę dyscyplinarną zasadniczą zawieszenia w prawach członka Zrzeszenia na okres 3 lat (k. 187-188, k. 191-201 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego w sprawie łowieckiej). Sąd uznał, że przypisane obwinionemu przewinienie łowieckie jest poważnym przewinieniem, o znacznej szkodliwości, w rażący sposób godzi w zasady ustalone przez organy Polskiego Związku Łowieckiego oraz narusza etykę myśliwską.

W dnia 03 stycznia 2012 r. R. P. wniósł odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego z dnia 18 listopada 2011 r. (k. 209-224 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego). Orzeczeniem z dnia 13 marca 2012 roku Główny Sąd Łowiecki, utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie (k. 8-11 akt sprawy II C 1012/13, k. 235-241, k. 242-244 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego).

Jak wynika z załączonych opinii, R. P. nie był wcześniej karany przed sądami łowieckimi (k. 3 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt i powołanych dokumentów, ich odpisów i kopii. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na dokumentach zgromadzonych w aktach postępowania dyscyplinarnego, sygn. akt 1/2009 oraz w aktach postępowania przed sądami łowieckimi, sygn. akt OSŁ 4/2009, GSŁ

20/11, GSŁ 1/12. Prawdziwość i autentyczność przedstawionych dokumentów nie budziła wątpliwości i nie była także kwestionowana przez żadną ze stron, stąd Sąd mógł oprzeć się na nich, jako na dowodach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do kwestii zasadności powództwa w zakresie żądania uchylecia orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt GSŁ 1/12.

Istotna dla przedmiotowej sprawy jest wykładnia art. 33 ust. 6 Prawa łowieckiego, w brzmieniu sprzed 21 kwietnia 2014 roku. Zasadnym jest wskazanie, iż zgodnie z przyjętą wykładnią powołanego przepisu, w formule „utrata członkostwa w kole łowieckim” mieści się również zawieszenie w prawach członka Polskiego Związku Łowieckiego, spowodowane wydaniem orzeczeń przez Okręgowy Sąd Łowiecki, a następnie przez Główny Sąd Łowiecki, jako statutowe organy Polskiego Związku Łowieckiego.

Przyjęto, że takie rozumienie art. 33 ust. 6 prawa łowieckiego jest zgodne z przepisami Konstytucji RP, w tym z przewidzianym w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP prawem do sądu, tj. prawem każdego podmiotu do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Wyrażona w ten sposób formuła zawiera m.in. prawo do sądu jako wstępny warunek rozpoznania sprawy (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 06 stycznia 2005 r., sygn. III CZP 75/04, OSNC 2005, nr 11, poz. 188). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się domniemanie prawa do sądu, wynikające z art. 184 ust. 1 w związku z art. 177 Konstytucji RP (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2002 r., sygn. III CK 53/02, OSN 2003, nr 2, poz. 31 oraz z dnia 19 grudnia 2003 r., sygn. III CK 319/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 31).

Pomiędzy członkiem Polskiego Związku Łowieckiego a tą organizacją zachodzi stosunek zrzeszeniowy (korporacyjny) o cechach stosunku cywilnoprawnego. Podzielając zapatrywania Sądu Apelacyjnego w Warszawie w wyroku z dnia 20 sierpnia 2009 r., sygn. I ACA 376/2009, brak jest podstaw prawnych do przyjęcia, że sąd powszechny nie jest uprawniony do merytorycznej oceny zasadności wydawanych przez sąd dyscyplinarny orzeczeń. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 stycznia 2005 roku stwierdził przy tym, że nieistotny jest tu sposób sformułowania roszczenia zmierzającego do takiej ochrony w konkretnym przypadku. Powyższa argumentacja została wzmocniona stwierdzeniem przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności art. 34 pkt. 6 oraz art. 33 ust. 6 prawa łowieckiego, jako niezgodnych z art. 42 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP (wyrok TK z 6 listopada 2012 r., sygn. akt K 21/11, OTK-A 2012/10/119, Dz.U.2012.1281). W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjęto, że prawo do sądu w ujęciu materialnym oznacza możliwość prawnie skutecznej ochrony praw na drodze sądowej.

Trybunał Konstytucyjny, wypowiadając się na temat standardów dotyczących postępowania dyscyplinarnego, stwierdził zaś, że gwarancja prawa do sądu zostaje zachowana jedynie wówczas, gdy osoba ukarana ma możliwość zakwestionowania w postępowaniu sądowym faktu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, poprawności przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego oraz zasadności wymierzonej w nim sankcji (wyroki TK z dnia 11 września 2001 r., SK 17/00; z dnia 29 czerwca 2010 r., P 28/29 i z dnia 06 listopada 2012 r., K 21/11). To stanowisko jest niewątpliwie słuszne, a gwarancje takie powinny zostać zapewnione. Rozważenia wymaga jednak kwestia, jakiego rodzaju gwarancje zapewnił ustawodawca w tym wypadku.

Przepis art. 33 ust. 6 prawa łowieckiego w brzmieniu przed 21 kwietnia 2014 roku przewidywał jedynie, że w sprawach nabycia lub utraty członkostwa w Polskim Związku Łowieckim oraz utraty członkostwa w kole łowieckim zainteresowany może - po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego - dochodzić swoich praw na drodze sądowej.

Jak już zaznaczono, w orzecznictwie uznano, że przepis ten dotyczy również zawieszenia w prawach członka. Z przepisu tego jednak nie wynika, aby od orzeczeń Sądów Łowieckich przysługiwało odwołanie do sądu powszechnego

– wynika z niego jedynie, że sąd powszechny jest uprawniony do orzekania w przedmiocie zasadności ewentualnego zawieszenia lub wykluczenia. Przede wszystkim powołany przepis nie reguluje ani terminu na wniesienie odwołania od orzeczenia sądu łowieckiego, ani – co ważniejsze – konsekwencji uchylecia przez sąd powszechny takiego orzeczenia. Nie wiadomo zatem, jaka będzie sytuacja po ewentualnym wydaniu przez Sąd orzeczenia bądź tylko Głównego Sądu Łowieckiego, bądź orzeczeń sądów łowieckich obu instancji. Czy po uchyleniu orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego, nadal pozostaje w obrocie prawnym, orzeczenie sądu łowieckiego pierwszej instancji, czy Główny Sąd Łowiecki powinien w tej sprawie orzekać ponownie (czy zatem orzeczenie sądu powszechnego będzie miało charakter orzeczenia uchylającego do ponownego rozpoznania), czy w przypadku uchylecia orzeczeń sądów łowieckich obu instancji postępowanie dyscyplinarne powinno się toczyć od początku, czy też powinno zostać umorzona, czy może wydane przez Sąd orzeczenie powinno mieć charakter orzeczenia uniewinnającego od zarzutu popełnienia przewinienia łowieckiego.

Brak jest jakichkolwiek przepisów rozstrzygających charakter orzeczenia sądu powszechnego w tym wypadku. Jednocześnie wykładnia przepisów prawa nigdy nie powinna prowadzić do takiej sytuacji, w której po wydaniu przez Sąd orzeczenia sytuacja prawna stron będzie niejasna.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że sądy powszechne są od stosowania, nie zaś od tworzenia prawa, a w ocenie Sądu w tym składzie brak jest po pierwsze materialnoprawnej podstawy do uchylecia przez Sąd orzeczenia sądu łowieckiego, a po drugie przepisów regulujących skutki takiego orzeczenia. Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 21 grudnia 2009 r., w sprawie o sygn. I ACa 841/09, w którym wskazał, iż roszczenie o uchylene uchwały organu osoby prawnej przysługuje tylko wtedy, gdy przepis prawa materialnego wyraźnie tak stanowi. W związku z powyższym uznać należy, że art. 33 ust. 6 Prawa łowieckiego, w brzmieniu sprzed 21 kwietnia 2014 roku, nie daje podstawy do uwzględnienia roszczenia w odniesieniu do wniosku o uchylene orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego.

Zauważyć należy, iż roszczenie o uchylene uchwały organu osoby prawnej - pomijając już fakt, iż sądy łowieckie w stanie prawnym sprzed 21 kwietnia 2014 r. były jedynie organami statutowymi Polskiego Związku Łowieckiego - przysługuje tylko wtedy, gdy przepis prawa materialnego wyraźnie tak stanowi. Przykładem są przepisy prawa spółdzielczego (art. 42 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze). Na marginesie należy wskazać, że art. 33 prawa łowieckiego również obecnie, po dokonanej zmianie, nie odpowiada na powyższe pytania w sposób jednoznaczny, gdyż w zasadzie zawiera jedynie termin w jakim można wnieść odwołanie, ale nadal nie rozstrzyga w sposób jasny, jaki charakter ma mieć orzeczenie sądu powszechnego.

Z podanych wyżej przyczyn Sąd w tym składzie nie podziela stanowiska zawartego w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. I ACa 498/13, zgodnie z którym właściwą formą dochodzenia roszczeń, o jakich mowa w art. 33 pkt. 6 prawa łowieckiego, przed sądem przez członka wykluczonego z Polskiego Związku Łowieckiego, jest zgłoszenie żądania uchylecia uchwał w przedmiocie wykluczenia. Z uwagi na brak materialnych podstaw takiego roszczenia oraz brak przepisów regulujących jego skutki, nie do zaakceptowania jest pogląd, iż powodowi przysługuje roszczenie o uchylene orzeczenia sądu łowieckiego o wykluczeniu ze zrzeszenia lub zawieszeniu w prawach członkowskich.

Jak już wskazywano, więz jaka łączy Polski Związek Łowiecki z jego członkami jest stosunkiem zrzeszeniowym, o cechach stosunku cywilnoprawnego. Członkostwo w Polskim Związku Łowieckim i w kole łowieckim jest dobrowolne i wymaga oświadczenia obu stron (art. 31 ust. 5 i art. 33a Prawa łowieckiego). Sposób nawiązania członkostwa pozwala uznać je za zdarzenia cywilnoprawne prowadzące do powstania prawa podmiotowego, z którego mogą wynikać majątkowe i niemajątkowe uprawnienia członka. Skoro mamy do czynienia ze stosunkiem cywilnoprawnym, to w ocenie Sądu w tym składzie, na podstawie art. 33 prawa łowieckiego powodowi przysługuje jedynie możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego na podstawie art. 189 k.p.c.

Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia 2013 r. sygn. akt II CSK 170/12, LEX nr 1276276, M.Prawn. 2013/4/171, w którym stwierdził, że członek Polskiego Związku Łowieckiego po wyczerpaniu

postępowania wewnątrzorganizacyjnego, dochodząc swoich praw na drodze sądowej, na podstawie art. 33 ust. 6 prawa łowieckiego może zażądać ustalenia istnienia stosunku członkostwa w tym zakresie. W przypadku takiego powództwa, przewidzianego w art. 189 k.p.c., powód posiada interes prawny w ustaleniu, że nadal jest członkiem Polskiego Związku Łowieckiego, nawet w sytuacji, gdy po wykluczeniu go na mocy orzeczenia sądu łowieckiego upłynął okres uprawniający go do ubiegania się ponownie o przyjęcie do Polskiego Związku Łowieckiego.

Wskazać należy, że na rozprawie w dniu 8 października 2014 roku powód zmodyfikował treść żądania pozwu wnosząc również o ustalenie, iż nie został uznany winnym przewinienia łowieckiego i ukarany mocą orzeczenia Głównego Sadu Łowieckiego z dnia 13 marca 2012 roku, sygn. GSŁ 1/12 oraz poprzedzającego go orzeczenia Okręgowego Sadu Łowieckiego w K. z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. OSŁ 4/2009.

W świetle powyższego podnieść należy, że pierwotnie powód wniósł o uchylenie orzeczenia Głównego Sadu Łowieckiego z dnia 13 marca 2012 roku, sygn. GSŁ 1/12, zaś po modyfikacji treści pozwu, powód R. P. wnosi o ustalenie faktów, iż nie został ukarany prawomocnym wyrokiem sądu łowieckiego. Podzielając stanowisko Sądu Najwyższego, w przypadku dochodzenia powództwa innego niż ustalenie członkostwa, brak jest podstaw materialnoprawnych do uwzględnienia tego powództwa w postępowaniu cywilnym, zatem powództwo a limine winno być oddalone.

Zważyć nadto należy, iż powód nie udowodnił interesu prawnego w dochodzonym żądaniu. Podzielając stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku zawarte w wyroku z dnia 23 maja 2014 r., sygn. I ACa 313/13, interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. jest to obiektywna (czyli rzeczywiście istniejąca), a nie tylko hipotetyczna (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba prawna uzyskania wyroku odpowiedniej treści, występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Praktycznie rzecz biorąc, interes prawny występuje wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka. Z kolei brak interesu prawnego jako przesłanki powództwa z art. 189 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy strona nie ma jakiegokolwiek potrzeby ustalania stosunku prawnego lub prawa, gdyż jego sfera prawna nie została ani naruszona, ani zagrożona przez pozwanego.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że brak jest po stronie powodowej interesu prawnego w samym li tylko ustaleniu, iż R. P. nie popełnił zarzucanego mu czynu. Zważyć bowiem należy, że wymierzenie kary zawieszenia w prawach członka Polskiego Związku Łowieckiego na okres 3 lat jest okolicznością bezsporną, wydane zostało w tym przedmiocie orzeczenie Głównego Sadu Łowieckiego.

Podzielając pogląd Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2014 r., wyrażony w wyroku w sprawie o sygn. I PK 234/13, wyrok wydany na podstawie art. 189 k.p.c. usuwa niepewność stanu prawnego zachodzącą w stosunkach pomiędzy legitymowanym interesem prawnym powodem a wyznaczonym tym interesem pozwanym. Interes prawny oznacza więc istniejącą po stronie powoda potrzebę wprowadzenia jasności i pewności prawnej w sferze jego sytuacji prawnej, wyznaczonej konkretnym stosunkiem prawnym, a zagrożonej, a niekiedy nawet naruszonej już przez pozwanego. Brak wykazania interesu prawnego skutkuje oddaleniem powództwa a limine.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Tymi kosztami są wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (radcy prawnego) w kwocie 190 zł, wynikającej z § 10 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłata skarbową w kwocie 17 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.